

Bevezetés

13 év hosszú idő. Ennyi év telt el azóta, hogy Ábrahám és Sára a saját kezébe vette Isten ígéretének megvalósítását. Ezalatt a 13 év alatt Ábrahám abban a tudatban élt, hogy az örökös kérdése rendezve van, hiszen Hágártól megszületett Izmael. Már nem volt olyan sürgető Isten elé állni, könyörögni hozzá, és látszólag ez az egész helyzet Istennek is kedvére volt, mert az Úr hallgatott.

Csakhogy amikor Isten hallgat, az nem azt jelenti, itt sem azt jelentette, hogy helyesli azt, ami történt. Ez nem egyetértő hallgatás. Ez inkább ítélet. Mert súlya van annak, amikor Isten szól, de súlya van annak is, amikor Isten elhallgat. És nem! Nem azért hallgat, mert halott vagy nem létezik. Nem azért hallgat, mert elhagyott és nem törődik velünk. Hallgat azért, mert mi is, ahogyan Ábrahám, a magunk útját akarjuk járni, és akár Ábrahám, mi is elégedettek vagyunk az életünkkel.

És eltelik 13 év ebben a hallgatásban. Nem szólt Isten Ábrahámhoz, és Ábrahám sem szólt Istenhez. Elmarad mellőle csendesen, és úgy tűnik, ez cseppet sem zavarta. De annál inkább zavarta Istent...

„Én vagyok a mindenható Isten!”

13 hosszú év után egyszer csak újra beszélni kezd! Mert lehet, hogy Ábrahámnak nincsen mondanivalója a számára, de Istennek van! És nem is akármilyen az, amit mond! Emlékezteti Ábrahámot arra, amit elfelejtett, amiben 13 évvel ezelőtt sem hitt, mert ha hitt volna, akkor nem úgy történtek volna a dolgok, ahogyan.

Én a Mindenható Isten vagyok. Talán nem tudta ezt Ábrahám? Nem tapasztalta, nem látta ezt az elmúlt 24 év alatt, amióta Kánaán földjére lépett? Nem azzal volt a baj, hogy nem tudta Ábrahám, hogy Isten mindenható, a gond azzal volt, hogy nem érezte ennek a súlyát, nem vette ezt eléggé komolyan.

Az Isten mindenható. Ez az, aminek mi sem érezzük a súlyát! Megtanultuk, valljuk, imádkozzuk, de hogy ez mit jelent a személyes életünkre nézve, azt nem gondoljuk végig. Jobban szeretünk a szerető Istenről hallani, Aki Krisztusban emberré lett, és Aki feláldozta értünk egyszülött Fiát. Az simogatja a lelkünket, a hiúságunkat, hogy lám, milyen drágák és milyen fontosak vagyunk mi az Isten számára.

De szembesülni azzal, hogy Isten mindenható, szuverén, abszolút hatalommal uralkodik a világ fölött és fölöttünk is? Hogy Isten kezébe tenni a sorsunkat nem azt jelenti, hogy azt a játékot játsszuk, amihez az életünk minden területén annyira hozzászoktunk! Istent nem lehet érzelmileg zsarolni, Vele szemben nem lehet taktikázni, itt nem azé az igazság, aki hangosabban mondja a hülyeséget, aki még több nagy okost tud maga mellé állítani, aki a nagyobb kutya és akié az utolsó szó. **Én a Mindenható Isten vagyok**, és pont. Te pedig ember fogd be a szádat és hallgass el! **Álljatok meg és ismerjétek el: Én vagyok az Isten!** [Zsolt 46,11]

El Shaddai

Mielőtt még valaki azt mondaná, hogy Ábrahám történetében, amikor szólt az Isten mindig ugyanazt ismételte, annak itt a cáfolat. Mert Isten mindig hozzátett ahhoz, amit előzőleg mondott, mindig többet leplezett le, osztott meg abból, amit Ábrahám életével tervezett. Itt is ezt teszi! Emlékezteti Ábrahámot arra, hogy kinek a jelenlétében él: **Én a Mindenható Isten vagyok**. Az eredeti szövegben Isten nevének helyén ezt olvassuk: El Shaddai.

Ennek a héber névnek a jelentését nehezen tudjuk visszaadni. A shaddai szó fölött sokat vitatkoznak a héber nyelv szakértői.

(1) Keresztények körökben a *shaddai* leggyakoribb értelmezése ez: „hatalmas, fenséges erejű”, ebben az értelemben használja a mi bibliafordításunk is, amikor „Mindenható Istenre” fordítja. Eszerint az értelmezés szerint Isten azt teheti, amit csak akar, ami csak a szándékában áll, hiszen az ereje legyőzhetetlen.

(2) Más értelmezés szerint a *shaddai* szó jelentése: „mindenre elegendő”. Eszerint az értelmezés szerint tehát Isten, a több mint elegendő, aki minden valódi szükségünket be tudja és hatalmánál fogva képes is betölteni.

Ábrahámnak ezt kellett a két dolgot kellett újra tanulnia! És vajon nekünk mostani helyzetünkben nem ezt kell újra megtanulnunk, vagy végre éreznünk a súlyát, hogy ki az, aki előtt állunk és ki az, aki kezében tartja a sorsunkat! Ő az abszolút hatalom és a szerető gondoskodás Istene!

Bevallom, én nagyon elkeseredtem és felháborodtam azon, hogy a világ vezetői, köztük a mi kormányunk is, akkor, amikor még semmi sincs a kezünkben ez ellen a vírus ellen, és valójában nem ért véget a járvány, akármilyen érdektől is vezérelve, elkezdték lazítani a szigorításokon. A vírus Magyarországon a szakemberek szerint május harmadikán tetőzik, és erre negyediken közel 85 ezer középiskolás érettségizik. Az április 30-án bejelentett intézkedésekből lefogadom, hogy a többség azt értette meg, hogy mindent szabad újra, legfeljebb kesztyűt és szájmaszkot kell venni. És azt sem értem, hogy azok a szülők, akik március közepén még könyörögtek, hogy zárják be az óvodákat és bölcsődéket, most miért szajkóznak ennek ellenkezőjét? Vicesen kérdeztem is a feleségemet, vajon milyen lehet szájmaszkban úszni. Mert vidéken május 4-től lehet strandolni, kávézóba járni, üldögélni az éttermek teraszain, és a kormány azt is megengedte, hogy újra templomba járjunk.

Hofi Géza, ha élne, erre biztosan azt mondaná: „Azt kérdezte az anyósom: Mondd Géza, szóltak a vírusnak is arról, hogy május negyediktől már nem fertőzhet, pakolhat és mehet, mert véget ért?” Még jó, hogy a kórházakban már van elég ágy és rendelkezésre áll elegendő lélegeztető gép. Mert félek attól, hogy meg lesz a böjtje ennek nagy lazításnak.

Hiszem-e, hogy az én Istenem mindenható?

Hát, ezért keseredtem el a csütörtöki kormányinfó után. Mert bár én is utálok a karantént, és minden idegszálam tiltakozik a jelen helyzet ellen. Hiányzik az édesanyám, akit ma nem tudok megölelni. Hiányzik a tágabb családom, hiányzik a gyülekezetem. Nem jó az, hogy egy kamerának prédikálok. Hiányzik a járvány előtti életünk. Persze kisember vagyok, aki nem ért a gazdasághoz, és információim sem elegendőek ahhoz, hogy megalapozott véleményem legyen.

3 | **Kinek látsz engem?** – 1Mózes 17,1b.

Csak az érzéseimet fogalmaztam meg. A félelmemet öntöttem szavakba. S attól tartok, hogy ezek nemcsak az én félelmeim, hanem sok óvónő és dajka, lelkész és pap kollégám és velük együtt sok hívő ember, sok idős és krónikus beteg, holnap érettségizni kezdő diák és szüleik félelme is. Most mi is beállunk a sorba azok mellé, akiknek eddig sem volt választásuk, mert dolgozniuk kellett. Most kezdjük majd átélni mi is igazán azt, amit ők, hogy védtelenek és kiszolgáltatottak vagyunk. Mert eddig egyértelmű volt a helyzet: aki teheti maradjon otthon. De csütörtök óta ott él bennünk a bizonytalanság, az értetlenség, ami csak tovább erősítette a lelkünk mélyére nyomott félelmet.

Ezekkel a bennem kavargó érzésekkel ültem le megírni ezt a prédikációt. Ültem a gép előtt, és azt éreztem, nem tudok semmit sem írni. A dühömet nem zúdíthatom azokra, akik nézni fogják ezt a felvételt. A keserűségemet sem írhatom így ki magamból. Most nem az feladatom, hogy együtt sírjak a sírókkal. De hogyan, amikor ugyanazt érzem, mint sok ezren ebben az országban, és sok milliárdnyian szerte a világban.

Azután elkezdett munkálni benne ez az egyetlen isteni kijelentés: **Én a Mindenható Isten vagyok.** És a kavargó érzéseim elkezdtek lenyugodni bennem, átadva helyüket valami másnak, egy kérdésnek: hiszed-e azt, hogy: **Én a Mindenható Isten vagyok.** Az El Shaddai, aki bármilyen helyzetbe is kényszerülj holnaptól, meg tudom tartani az életedet! Én vagyok az El Shaddai, aki továbbra gondoskodni akarok a szükségeidről!

Hiszed-e ezt? Most nem azt kérdezem, hogy vallod-e, sem azt, hogy tudod-e, hanem azt kérdezem: bízol-e bennem annyira, hogy minden gondodat, félelmedet, kavargó érzéseidet az én kezembe tedd? Elengeded-e ezeket, mert hiszed: **Én a Mindenható Isten vagyok.**

Téged is kérdez, de bíztat is, hogy emeld fel tekinteted és lásd annak Őt, aki: **Én a Mindenható Isten vagyok,** akinek hatalma van minden dolog felett az ég alatt, hogy keresztülvigye az akaratomat, és véghez vigyem mindazt, amit terveztem veled. Ámen!